

Dainuojanti Revoliucija

Visat núm. 30
(octubre 2020)

Bel OLID

Vinc

Tenia les mans amples, com jo, com el meu pare. Tenia les mans amples i, quan arribava a casa i em trobava a la cuina, em tapava els ulls i em demanava que endevins qui era; «qui sóc» semblava, llavors, una pregunta innocent. Com quan era petit, jo seguia el ritual i li deia si era el pare, el veí, la flequera, i ell reia i feia que no. Com quan era petit, reia, amb una veu d'home acabada d'estrenar, i de tant en tant encara li sortia algun gall que el sorprenia sempre. «Sóc en Darius!», cridava, i m'abraçava i em feia un petó i els quatre pls que li sortien a la barba no arribaven a rascar però em sorprenien sempre.

Havia nascut menut, d'un part difícil, i a l'Antanas i a mi ens havia quedat al cos la por de perdre'l. No vam tenir més fills, només ell, i el vam fer créixer amb aquella por que es trenqués. Fins i tot quan ja era més alt que jo em semblava una criatura, assegut al seu racó, escoltant les mateixes cintes una vegada i una altra, a estones llegint. Era una criatura, de fet, que sovint tornava d'estudi amb alguna peça de fusta.

Havia de ser fuster i construir coses boniques amb aquelles mans amples que es feien cada dia més aspres. Quan de petit el duia a la plaça i arrencava a córrer darrere algun gat desnerit, jo em mossegava la llengua per no cridar-lo. Havia de créixer i fer-se fort, i perseguir gats com fa la canalla, i si queia havia d'aprendre a alçar-se. No podia tenir-lo sempre enganxat a les faldilles. Aquella nit vaig mossegar-me la llengua, també, quan va dir que se n'anava amb els amics a envoltar el parlament. Se'm va tancar l'estmac com tantes vegades mentre creixia, i per fer-lo més gran i més lliure no vaig dir-li que s'abrigus bé, no vaig dir-li que vigils, no vaig fer cap gest inútil. Vaig quedar-me a la cuina, acabant de rentar els plats, i vaig pensar que feia dies que no hi havia sucre i que gairebé no quedava farina, i que potser l'endem enviaria en Darius a veure qu es trobava a l'altra banda de la ciutat. Pensava tot aix de la manera més irreal, com si l'endem hagués d'arribar, com si no passs res, mentre del menjador se sentien les veus de la televisió que deien que hi havia una gentada al carrer mirant de protegir el parlament i la torre de comunicacions. La gent, desarmada, contra els tancs. Només amb la seva presència, tossuda, contra els tancs. Com es fa, aix?

Vaig asseure'm al costat del meu home, davant de la televisió. A estones punxaven imatges en directe de la gent al carrer i jo buscava en Darius inútilment. Vam passar moltes hores enganxats a la tele, sense parlar. Fins que la presentadora, que parlava amb algú per telèfon, va dir: «Ens estan atacant, sento trets pertot arreu, crec que vénen». Duia un pentinat bonic, vaig pensar que me'l faria un dia d'aquests. Al cap de poc algú va tapar la càmera i ja no vam veure res més. L'Antanas i jo ens vam trobar mirant el buit que havia deixat la imatge a la pantalla en tallar-se el senyal, i l'estmac se'm va tancar encara més, un nus o una pedra, i vaig voler dir-me que era com sempre, patint pel nen menut que de poc no mor en nixer, patint perquè aquell part va ser com enganyar la mort i un dia o altre ens ho havia de cobrar. Vaig obrir l'agenda de telèfons i vaig començar a marcar els dels amics. Una llarga nit vaig marcar tots els números que tenia, i quan ja de matinada alguns s'hi van posar, una llarga nit vaig sentir-los dir que no havien vist res, que amb els primers trets s'havien dispersat i l'havien perdut de vista.

Sentia la por a la seva veu, els nervis, i no volia de cap manera saber que mentien. Passaven les hores i en Darius no tornava i es parlava de molts ferits, i quan vam arribar davant la torre de la televisió sabiem que el trobariem, no ho diem però ho sabiem, i el vam trobar.

Li havien disparat cinc vegades. A les cames, als braços, a l'esquena. Cinc bales en aquell cos que havia nascut tan menut, que m'havia costat tant de donar a llum, i ara cinc trets l'apagaven. Foradats els braços que havien de construir coses boniques, brutes de sang les mans amples amb què em tapava els ulls i em demanava, com una criatura, qui sóc. N'hauria bastat un; no havia sigut mai fort, el meu Darius. Però van disparar-n'hi cinc, cinc trets que cada dia em maten perquè vaig voler deixar-lo ser més gran i més lliure, i vaig callar quan calia cridar-lo al costat de la mare.

OLID, Bel. «Dainuojanti revoliucija» dins de *Vents més salvatges*. Barcelona: Editorial Empúries, 2016.

Traducido por Carmina Daban Sunyer